

§ 224 druhý odstavec ex. ř., podle něhož jest takovou úvěrní pohledávku nebo její část uložit na úrok, tedy složit hotově. Uložená úvěrní pohledávka nebo její část bude pak vydána oprávněnému, až bude její vznik prokázán neb osvědčen, po případě až a pokud nevyčerpaná úvěrní pohledávka bude vyčerpana. Zákon (§ 224 druhý odstavec ex. ř.) stanoví o nevyčerpaných, pokud se týče co do vzniku neprokázaných nebo neosvědčených úvěrních pohledávkách totéž, co ustanovuje v § 221 ex. ř. o pohledávkách s odkladací výminkou. Patrně klade takové úvěrní pohledávky na roveň pohledávkám s odkladací výminkou. U těchto převzetí nemá místa (§§ 171, 221, 223 ex. ř.). Úvěrní pohledávky, proti jejichž hotovému zaplacení se dovolací rekurent brání, nebyly v rozvrhovém řízení ani před tím (§ 171 ex. ř.) co do vzniku prokázány a proto právem bylo uloženo dovolacímu rekurentu jejich hotovení zaplacení, by byly uloženy na úrok. Rekursní soud, uznáv takto, nepochybil.

Čís. 11508.

Odporují-li si dědické přihlášky dědiců, není žádný z nich oprávněn zastupovati pozůstalost a učiniti návrh podle § 68, druhý odstavec, konk. ř. ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Vyhověl-li přes to soud návrhu jednoho z dědiců na vyhlášení konkursu, jest druhý dědic oprávněn k rekursu proti vyhlášení konkursu.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, R I 189/32.)

K pozůstalosti po Anně M-ové přihlásil se ze závěti výmínečně Bedřich M., jenž byl v závěti ustanoven universálním dědicem. Kromě něho přihlásila se k pozůstalosti ze zákona výmínečně Sidonie W-ová a další zákonní dědici. K návrhu Sidonie W-ové vyhlásil soud prvního stupně na pozůstalost po Anně M-ové konkurs. K rekursu Bedřicha M-a (a jednoho zákonného dědice) zrušil rekursní soud napadené usnesení a zamítl návrh Sidonie W-ové na vyhlášení konkursu na pozůstalost po Anně M-ové a nařídil prvnímu soudu, by po právoplatnosti tohoto usnesení další potřebné podle § 76 konk. ř. zařídil. **Důvod y:** Poslední vůle Anny M-ové, kterou ostatní dědicové ze zákona, děti zůstavitelky a sourozenci navrhovatelky za platnou uznávají, byl universálním dědicem ustanoven nejmladší syn zůstavitelky Bedřich M., jenž se k pozůstalosti přihlásil z poslední vůle výmínečně. Jsou tu tedy dvě odporující si přihlášky dědické, Bedřich B. opírá své dědické právo o poslední vůli formálně platnou, co do pravosti jen navrhovatelkou Sidonií W-ovou popřenou, bez udání důvodu, tedy o silnější důvod než ona. Pozůstalostní soud, ač návrh Sidonie W-ové na vyhlášení konkursu schválil, teprve dodatně, usnesením ze dne 14. ledna 1932 přihlášky dědické obou řečených dědiců přijal na soud a Sidonii W-ové jako zákonné dědičce uložil, aby podala žalobu proti testamentárnímu dědici Bedřichu M-ovi do čtyř dnů (§§ 125, 126 nesp. říz.). Podle § 547 obč. zák. zastupují ovšem dědici, kteří se k dědictví přihlásili a jichž při-

hláška byla pozůstalostním soudem přijata, pozůstalost, avšak toto právo řečeným dědicům nepřísluší, ježto jejich dědické přihlášky si odporují a má teprve sporem býti rozhodnuto o tom, která dědická přihláška jest po právu a bude podkladem pro projednávání pozůstalosti. Do právoplatného soudního rozhodnutí v této příčině jsou práva nabytá z dědické přihlášky odložena a nikdo z dědiců nemůže s poukazem ke sporné dědické přihlášce zastupovati pozůstalost a proto Sidonie W-ová není oprávněna podati návrh podle § 68 konk. ř. na vyhlášení konkursu na jmění pozůstalosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Sidonie W-ové.

D ů v o d y:

Sidonii W-ové, dědičce, přihlásivší se k pozůstalosti její matky Anny M-ové ze zákona s dobrodiním inventáře, nepřísluší právo zastupovati pozůstalost, v podstatě z důvodů uvedených rekursním soudem (viz rozh. 7037 sb. n. s.). Sidonie W-ová, nejsouc oprávněna zastupovati pozůstalost, není ani oprávněna učiniti návrh na uvalení úpadku podle § 68 odst. (2) konk. ř., jak přílehlavě rekursní soud odůvodnil, a poukazuje se proto na jeho důvody. Pokud stěžovatelka poukazuje k odůvodnění rozhodnutí čís. 9773 sb. n. s., podle něhož dědic přihlásivší se k dědictví jest oprávněn navrhnouti konkurs podle § 68 odst. (2) konk. ř. přehlíží, že rozhodnutí to má na zřeteli pravidelný případ, kde dědické přihlášky si neodporují, jako v souzeném případě, v němž dědická přihláška Sidonie W-ové ze zákona jest v rozporu s přihláškou Bedřicha M-a ze závěti, takže, dokud nebude rozhodnuto o těchto odporujících si přihláškách pořadem práva, žádný z dědiců není oprávněn pozůstalost zastupovati aniž učiniti návrh podle § 68 odst. (2) konk. řádu. Z toho však ještě nevyplývá, že Bedřich M. nebyl oprávněn podati rekurs proti vyhlášení konkursu na matčinu pozůstalost, an jako jediný dědic ze závěti měl na tom zájem, by nebyl úpadek na pozůstalost vyhlášen, takže bylo vyhlášením konkursu dotčeno jeho dědické právo (§ 75 odst. (1) konk. ř.). Příslušelo-li však rekursní právo Bedřichu M-ovi, a bylo-li k jeho rekursu zrušeno uvalení konkursu na pozůstalost Anny M-ové, nebylo potřebí obírat se dále otázkou, zda byli k rekursu oprávněni i další jeho sourozenci, kteří se rovněž k pozůstalosti po matce přihlásili ze zákona pro případ, že nedojde k posloupnosti ze závěti.

Čís. 11509.

Opomenutí (kromě obligačního poměru) jest bezprávným jen, je-li podle zákona povinnost k pozitivnímu jednání. Není však třeba, by tuto povinnost ukládal z v l á š t n í zákonný předpis, týkající se konkrétního případu, stačí, je-li povinnost k pozitivnímu jednání uložena zákonem všeobecným, vztahujícím se ke všem případům, na něž zákonodárce rozumně mohl pomýšleti. Takové všeobecné předpisy jsou v §§ 335, 431 tr. zák.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, Rv I 1502/30.)